

НЕ ЗАБРАВЯЙТЕ, НО НЕ ОТМЪЩАВАЙТЕ!

НАЦИОНАЛЕН ВЕСТНИК

ТРАКИЯ

Брой 1 • год. CII • 13 януари 2023 г. • цена 1 лев

www.stdbg.org

Печатно издание: ISSN 1313-7611 • Онлайн издание: ISSN 2815-2638

ТРАКИЙЦИ СЕ ПОКЛОНИХА ПРЕД ПОДВИГА НА ОСВОБОДИТЕЛИТЕ

145 години от Освобождението на София от османско владичество

На 4 януари 1878 година руски отряд, предвождан от генерал Гурко, освобождава София от османско владичество. В църквата „Св. Неделя“ е отслужен първият тържествен молебен за Освобождението на града.

Генерал Гурко назначава за военен комендант княз Оболенский. Скоро след това идва генерал Пьотър Владимирович Алабин, който се заема с уредбата на гражданското управление. Благодарение на Алабин, замрелият турски град София се съживява: появява се

на ген. Гурко, Цар Освободител и Българския опълченец.

„Свободата нито може да се купи, нито да се подари. Свободата или я носиш в душата и ума си, или оставаш завинаги роб. Българските опълченци, онези „луди глави“, които не пожалиха себе си за свободна и независима България, не мислиха кой какво ще им заповеда и какво ще им обещае. Затова направиха възможна българската свобода. От техния светъл пример днес повече от всякога имаме нужда.“ С тези думи вицепрезидентът Илияна Йотова се обърна към събралите се пред Паметника на българския опълченец в София. Вицепрезидентът участва в честванията на 145-годишнината от освобождението на града от османско робство. Тя присъства и на молебен, отслужен в митрополитския катедрален храм „Св. Неделя“.

В словото си председателят на БСП – София Иван Таков заяви, че „София може и трябва да бъде мост за сближаване на православните славянски народи.“

На 4 януари 2022 г. църковните камбани на столичните храмове озвучиха града, за напомнят, че преди 145 години благодарение на руския отряд, предвождан от ген. Гурко, София е освободена от турско владичество.

българска стража, съставя се български градски съвет, поставят се основите на библиотека. Алабин дарява 25 хил. рубли за паметника на Васил Левски и за други културни нужди. Благодарна София има улица, кръстена на негово име.

На 20 октомври 1878 година от Пловдив в София се премества седалището на Временното руско управление, а на 3 април 1879 година (22 март 1879 стар стил) по предложение на Марин Дринов Учредителното събрание избира София за столица на Княжество България.

През януари 1879 година, по предложение на жители на София тогавашната град-

ска управа приема решение всяка година 4 януари да се отбелязва тържествено като ден на освобождението на града от османците.

На 4 януари 2023 г. представители на Съюза на тракийските дружества в България с председател Красимир Премянов, Краснодар Беломорски – заместник – председател на Централното ръководство и председател на ТД „Тракия“ в столицата, членовете на Централното ръководство: член кор. проф. Георги Михов и Кирил Йорданов, Зорница Радонова, д-р Вана Стоянова – научен секретар на ТНИ и представители на софийското тракийско дружество, присъстваха на благодарствен

молебен в памет на загиналите войни и поднесоха венци и цветя пред паметниците

Честита Нова Година!

Скъпи тракийци,

Пожелавам здрава и успешна 2023 г.!

Нека делата ни да се увенчават с успех, да ни носят удовлетворение и радост!

Благодатна Нова година!

Красимир Премянов,
Председател на СТДБ

Представители на СТДБ се поклониха през делото на Ботев

На 6 януари т. г. се навършиха 175 години от рождението на Христо Ботев. Поет, публицист, революционер, той оставя трайна следа в българската национална памет както с творчеството си, така и с революционното си дело.

Ботев живее в изключително драматични години от историята на България, в които е пряк участник. Цялото му творчество представлява безпощаден анализ на тогавашната реалност, а животът му е непрекъснато търсене на пътя към политическа свобода и независимост, социална справедливост и морал.

Той говори за проблемите на народа с болка, използва библейски и исторически образи, за да изобличи предателството и демагогията на властващите и на продажната интелигенция. Творчеството на поета се откроява по начин, присъщ на гений, чиито идеал е свободата, а любовта към българския народ и Отечеството са безгранични.

Ботев ни завеща урок по национално достойнство, който трябва да научим, защото България стои над всичко! Животът и делото на Ботев са вдъхновявали тракийци в борбите им за национално освобождение. Техните потомци, обединени в Съюз на тракийските дружества в България се поклониха пред делото на поета-революционер в цялата страна.

Цветя пред паметника на поета революционер в Борисовата градина в столицата положили Красимир Премянов, председател на СТДБ, Кр. Беломорски, зам.- председател на Централното ръководство и председател на ТД „Тракия“ в София, членовете на Централното ръководство: член кор. проф. Георги Михов и Кирил Йорданов, Зорница Радонов.

ПЕТРА МЕЧЕВА – ДОСТОЙНА ДЪЩЕРЯ НА ТРАКИЯ И СТОЖЕР НА ТРАКИЙСКОТО ДРУЖЕСТВО

На 21. 12. 2022 г. се сбогуваме с голямата и достойна тракийка Петра Мечева. Името ѝ произлиза от гръцката дума петра (пётра) – камък. Сякаш родителите ѝ чрез името са ѝ вселили тази непреклонна сила на духа в борбата за запазване на паметта, културата, идентичността на тракийци. Дребничка на ръст, но волева, каменна и упорита се бореше за светините на своя род и на родния си край. Пазеше ги и бдеше над тях като над родова ценност, предавана от поколение на поколение. Изрови и издигна от праха именити герои на Тракия, борили се за нейната свобода и суверенитет. Увековечи паметта им като съдейства за именуването на улици, издигането на мемориални паметници и паметни плочи в тяхна чест, които да напомнят на бъдещите поколения за техните предци, за вечната им слава, за жертвоготовните им дела, възпитавйки и създавайки човека на утрешния ден. Написа и създаде книги, които да не позволят времето да заличи страданието и борбите, имената на достойните чедата на Тракия, да не се заличат дълбоките следи на историята от онова време,

времето на Балканската война.

Днес, въпреки че живеем в мир, въпреки развитието на държавите и създадените европейски и международни конвенции в защита на хората и по-конкретно на бежанците, виждаме, че отново има страдащи, бягащи от унищожителни войни хора, чиято съдба по нищо не се различава от тази на нашите предшественици. Моята прабаба – бежанка от Беломорска Тракия в ранното ми детство обичаше да ми разказва за бедите на хората и жестокостта на поробителите. Звучеше като приказка на ужасите. Страхувах се, но тя казваше, че бъдещите поколения трябва да знаят колко лошо е времето на война и човешко поругаване и унищожение, на страдания, за да не предприемат никога военни действия и да живеят, и да се борят за мир. Учеше ме да не забравям, но и никога да не отмъщавам. Това се е превърнало в девиз на тракийци, в преносима през времето мъдрост.

Петра Мечева е извървяла дългия път от Тракия, а след това обратно към нея, за да заживее семейството ѝ отново там. Съдбата

я връща в Стара Загора. До сетния си дъх милееше и носеше Тракия в сърцето си. Бореше се за запазването на значими паметници на културата, на образователни и религиозни средища, значими за българската ни идентичност. Те са дело на нашите прадеди, а ние сме длъжни да ги пазим. Като достойна

и смела дъщеря на Тракия, пренесе пръст от родната земя, за да напомня на тракийци да не забравят, но да не отмъщават. Откри паметник на кап. Петко Войвода, а когато откраднаха ръката му, се втурна да я дири, сякаш ѝ беше родно дете този велик и безстрашен човек.

Петра Мечева – майка, оставила

две чудесни дъщери, внуци и правнуци, също достойни граждани и добри хора. Тя е и виден общественик, допринесъл за образованието и възпитанието на много деца, създател и пазител на наука, култура, история. Един създател и пазител на светлината на човешкото съзнание, обединител, борец, творец.

Искам с огромна болка и мъка да поднеса най-сърдечните си съболезнования на семейството ѝ, но и на българската общественост, на тракийци, тъй като изгубихме един достоен, велик човек в лицето на Петра Мечева. Искрено се надявам времето да не заличи дълбоките следи, които тя остави в нашето съзнание и в българската история. Надявам се Тракийското дружество да увековечи тази достойна дъщеря на Тракия и стожер на Тракийското дружество. Да съумеем да продължим делото ѝ, да пазим и градим, да бъдем достойни последователи на героите, на дедите си и да не спираме да обичаме и да милеем за Тракия!

*С дълбок поклон
пред светлата ѝ памет,
д-р Магдалена Илева*

ДОГАНХИСАРСКИ ПРЕДАНИЯ – ОТКРАДНАТА ЗЕМЯ НА ДЕДИТЕ НИ

По действителни събития, местности и лица
В памет на баща ми – Вълчо Андреев Костов

ВЕЛИЧКА ГЕОРГИЕВА (ПАНДЪРОВА)

Пред вас е днешната история, която „чу“ белия камък пред къщата на прадедо Вълчо Костов Пандъров в Маджарово около 1949 г. Както винаги, тя се отнасяше за неговото родно място – село Доганхисар в Беломорска Тракия. Дядо Вълчо хващаше внука си за ръка и неговия разказ ги „пренасяше“ в родната му земя, където днес не можеха да отидат, не позволяваха. Копнееше поне още веднъж да може да се върне, да види селото, като за последно, но не даваха...

Живота на българите в изцяло българското село Доганхисар оживяваше само в разказите му и те можеха да „прескочат“ забраната и да „преминат“ през пазената от граничари, въоръжени с автомати и оградена с телени мрежи граница, през която само пиле можеше да прехвъркне...

Запъти се дядо Вълчо към камъка пред къщата си в Маджарово, но още преди да седне на него, дочу гласа на малкия си внук.

– Дядо, ти казваш, че когато аз отивам да видя твоето родно село Доганхисар, още преди да вляза в селото ще видя първо Пеюв скок (водопад) на Малката река отляво на пътя, а пък там отдясно са високите върхове на Сустепе, така ли е?

– Да, точно така е, право казваш – отвърна старецът и се завъртя да вземе дървения бастун, подпрян на стената. С него той започна да чертае по твърдата пръст пред тях очертанията на селото.

– Вгледай, погледай тука – двете му ръце, хванали дръжката очертаваха контури на селото.

– Това са двете реки, едната минава от тази страна на селото, тука е църквата „Света Богородица“, тука е училището „Кирил и Методий“ в което учихме, тука е хорището Пенда, тука е Бърцето, тука беше моята родна къща, която турците изгориха в 1913 г., тука е новата къща в Черкезова махала, която построих наместо изгорената, тука е родната къща на Войводата Петко Доганхисарски...

С върха на бастуна той започна да пише вековната история на родното си село, появяваха се едно след друго старите имена на възвишения (бърце), стръмни върхове (падалу), местности (кедик, тарла), гори, ниви, колиби, кошари (йегъле), параклиси, воденици, извори (врис), чешми... така, както се знаят от незапомнени времена и са останали като жив разказ за хора и родове от селото живели отдавна, но останали като ехо от истинската история на село Доганхисар.

Извиха се отляво на картата завоите на Малката река, а отдясно се очертаха бреговете на Голямата река и дядо Вълчо „заплува“ в бистрите им води, които ги пренесоха във времето и живота там.

– Но защо му казват „ПЕЮВ СКОК“? – учудено попита детето.

– Сега ще ти разкажа за тази легенда, дошла от едно старо време, когато младият Пею бил овчарин.

Когато вървиш по пътя от Дедеагач към село Доганхисар, подминаваш отдясно Сустепе, и след малко ще стигнеш мястото, където рекичката Муржила се влива в Малката река, до нея са двата хълма Малко и Голямо Калище с останки и руини от крепостни съоръжения. По-отгоре е Длегата чешма, с вода

бистра като сълза. Спускайки се надолу, тя е издълбала големи вировете в каменното речно корито. Отпреде, в коритото на Малката река е Арнаутвата воденица, под нея като погледнеш от пътя ще видиш водопад, който му казваме Пеюв скок. Да знаеш, че там ловяхме рибата змиорка.

Преди много лета и зими в едно старо време, съвсем наблизо били йегълето, където младия, силен и снажен Пею бил чобанин. Един ден се зародил спор с другите овчари наоколо, повдигнал се въпрос дали може някой да прескочи водопада. Уверен в своите сили, пъргав и снажен, Пею решително заявил, че не само ще прескочи водопада, но и ще го направи като държи два овена под мишница. Когато обаче скачал, отсрещния бряг се подронил и младият овчар загинал във водите под отвесните скали. Така останало името на водопада – Пеюв скок, да напомня за младия овчар останал да живее в паметта на селото.

– Ей тука – и върха на бастуна му отново заигра по картата и продължи разказа си за селото:

– Ей, тука е ПАРАЛИЯТА НИВА. Ако си в центъра на селото, през параклиса „Свети Атанас“ хващаш на изток от чешмата Илиджик – отляво на пътя, който от Доганхисар през Щербювица води за село Дервент, зад местността Кючючка. На запад от тях е билото на възвишението Варатца.

Ако сега влизаш селото идвайки от Дедеагач, минаваш Сустепе, вземаш надясно, там е хълма Маринова чука с развалини от стари крепостни стени и параклис Света Марина. Денят на Света Марина отбелязвахме по църковния календар на 17 юли. Тогава жените от селото отиваха на параклиса, свещеника правеше молебен, на който се прекада с тамян, палят се свещи, разчупват се колачи и се раздават на хората.

Стигаш до чешмата Кючючка, отдясно са-

мата нива се казва Поляната. Отдолу е местността Бижорица, а от горна страна са хълмовете на Чуките. На ниският връх Маринова чука има разрушена стара крепост, тука се намира Турниковия йегъл. На самата местност Поляната е Паралията нива, собственост на Груд Жожев Попчев. От най-старо време тука често пъти при оране или когато жените отиваха да сечат храсти за палене на фурните, се намираха стари сребърни монети – понякога на купчинки под някой храст, наконечници на стрели и други предмети.

Имахме нива за жито в Крайнова махала, недалече от Паралия нива и като деца, лятно време след дъжд, ние тичахме към Маринова чука и отгоре, по разораната нива намирахме монети. Откривахме и златни и сребърни монети, най-много се откриваха след проливен дъжд на различни места по нивата. Едните имаха образ от едната страна на кукумявка (емблема на древна Атина), а другите бяха с образ на козел (емблема на гр. Енос). Затова населението наричаше тази местност Паралията нива, намираха се монети, наконечници на стрели, натрошени глинени парчета, други предмети останали там в моменти на бягство и оцеляване от старите обитатели на крепостта.

– Дядо, това е било много вълнуващо и интересно, търсиш и не знаеш какво ще намериш!

– Да, всяко дете намираше по нещо, но чакай да видиш какво се случваше, когато се връщаме в къщи и ни видяха бабите целите изпоцапани и окаляни!

Разказът на дядо Вълчо продължи:

– Сега да се преместим по посока към Голямата река, за да стигнем лесно до ГРАДИЩЕТО.

ГРАДИЩЕТО е на юго-изток от селото на разстояние не повече от един километър – до чешмата Рангеле, близо до която се виждат също стари гробища. Самото Градище представлява яйцеобразна могила висока около 12 м, естествено укрепена с долове и пониски могили наоколо. Върху площ от приблизително 300 кв.м се виждат остатъци от стара крепост.

Продължава на 3-а стр.

ДОГАНХИСАРСКИ ПРЕДАНИЯ...

Продължение от 2-а стр.

Хващаме от южната страна на селото, от Маджаров кладенец (геран) към чешмата и параклиса Свети Рангел (Архангел Михаил), който е разположен сред голяма поляна и вековен бряст до чешмата Рангеле. Там отиваха хората от селото и почитаха Рангелов ден на 8 ноември.

Когато през 921 г. цар Симеон нахлува с войските си в Тракия и превзема Галиполския полуостров, Беломорска Тракия се присъединява в пределите на българската държава.

В устава на манастира Космосотира край Фере (Вира), построен от севастократора Исак Комин през 1152 г., се споменават данни за стари крепости и селища, съществували през вековете в Доганхисарската котловина, посочени са владенията на манастира – градове, села, реки и местности. Там е казано за „крепостта Аетос (Сокол)“. Това е съществуващата по това време крепост ГРАДИЩЕТО, с което име я наричало българското население.

– Останало ли е предание в селото, в което се разказва за това царско време? – с любопитство попита малчуганът.

– Ще ти разкажа за още едно предание, което съм чувал от старите хора в селото за времето, когато тези земи са били към пределите на древна България, когато тя е била царство.

В Градището имало болярин. Той идвал от крепостта Градището по подземен път за да се черкува в параклиса в празнични дни.

Според друго предание той идвал да се черкува в църквата Свети Никола в празнични дни по път постлан с чувъ(кадифе), придружен от войници с вдигнати мъждраци (копия). С върха на копието вземал нафората, от което майката на болярина била недоволна и смятала за греховно, но синът не се съобразявал с това. Това било по времето преди турското нашествие.

Църквата Свети Никола е старовековна, в нея се извършвали църковни ритуали и обряди до построяването на новата църква Света Богородица през 1835 г.

ГРАДИЩЕТО не загубило своето значение и по времето на римското и византийското владичество, както и при включването на тези земи в пределите на българската държава (1230–1246).

ЧЕХОВО е близо до ГРАДИЩЕТО – край чешмата Рангеле и гробищата, където ясно се виждат още развалините на старо село. Чехово е разрушеното село край крепостта ГРАДИЩЕТО, до самата чешма Челечка, името на което се е запазило досега в съзнанието на местното население. Неговото предназначение е било главно да поддържа и охранява крепостта ГРАДИЩЕТО. Първоначалното му население е било тракийско, от племето кикони, а след 6 век се заменило със славянско.

Обитанието наречено ГРАДИЩЕТО, трябва да се счита за най-старо, възникнало може би заедно със с.ЧЕХОВО – по времето на траките и преди установяването на римското владичество по тези места около с. Доганхисар.

Поселенията имат важна роля, която се определя от мястото на което се намират – по долината на Голяма река и долината на Малка река да охраняват двата пътя от нападенията на установилите се през 8–7 в.пр.н.е. гръцки колонии.

В помощ на ГРАДИЩЕТО били двете крепости: АСАРЛЪКА, която командва цялата околност и прохода, образуван от Голяма река, както и обитаваното СЕЛИЩЕ (на Паралията нива), охраняващо прохода образуван от Малка река.

АСАРЛЪКА представлява стара крепост, чиито стени са още запазени и се намират в местността Данъ дере – на десния бряг на Голяма река и на изток от селото. От височината на която е разположена крепостта се командва северната теснина през която река-

та се насочва към Бяло море.

– Гледай тука Вълче, гледай – потропа с бастуна старецът – Като хванеш надолу по пътя от Доганхисар към Домузdere се минава покрай чешмите Челечка, Тупачерка (Тупачарови), Костова чешма, Патрачка, Пандърка чешма – свързана с нашия Пандъров род.

Наблизо в местността Киречликия има богата варовикова кариера, там е Пандъровата колиба за подслон. Там, в източните склон на Габрувица е местността Бижурца, където расте много божур. На това място идвахме всяка пролет като ученици заедно с учителя за да берем букети и да правим венци за училището за празника Св. Кирил и Методий.

След 1882 г. училището имаше четири отделения. В училищата стая имаше наредени миндери покрай стената и там всяко дете сядаше на собствена възглавница. В средата на стаята имаше една маса с пясък, на която учителят преподаваше уроците и изпитваше учениците. Ние, учениците пишехме с калем на поници (кръгли глинени тави) пълни с пясък, така там се научих да пиша и да чета.

Дядо Вълчо продължи да разказва и да чертае с бастуна по „картата“ на земята пред тях:

– Сега се преместваме по картата (диагонално) – до билото на планината Китка, покрито с величествени букови и смесени широколистни гори, за да се спуснем от връх Белия камен (камел), под него е един от изворите на Малката река – Капеода. Ако по-

временно.

– Дядо,а как се стига до СТАРО СЕЛИЩЕ? Ако тръгна от селото от къде трябва да мина?

Старецът продължи историята на разказа си:

– До местността КелВълчув кедик и Янкувица се стига като тръгнеш по пътя за с. Фъндаджак, излизаш до Горната чешма. След като пътя напусне селото, стигаш до гробище Прясна Неделя и параклис Света Богородица. Пресичаш Малката река и пред теб се очертава височината на Янкувица, обрасла със стари гори. Там ще откриеш един от големите изворите на Малката река, близо до него е и изоставеното СТАРО СЕЛИЩЕ, ще го познаеш по големите купчини от камъни. Изпод покълналите тревы се показват на много места купчини камъни, съборени зидове и огради, следи от дебели каменни темели. От едната страна стоят остатъци от стари гробища, наклонени каменни плочи със следи от издялани надписи, вкопани в земята от векове. Цялата могила е обрасла със заклеветели дъбови и хвойнови храсти, прекършени стари, изсъхнали дървета, уморено полегнали на една страна...

Малкият Вълчо стоеше притихнал до камъка, попиваше и запомняше заръката на дядо си и сякаш борсите му нозе „стъпваха“ по пътеките, по които го водеха думите на стареца. За кой ли път те двамата, момчето и дядото, откъснати от живота наоколо се понесоха във времената, когато дядо Вълчо

гледнем на запад, ще видим по-ниския връх Старцету и местността КелВълчув кедик.

И да знаеш, тази местност се казва така, защото тук е била кошарата на моя дядо Вълчо Костов Пандъров, неговото име нося, на него съм кръстен. Дядо бил роден в далечната 1828 г. в с. Доганхисар, накуцвал при ходене и затова го наричали с името Кел Вълчо.

Тук на това място наречено КелВълчув кедик, той е пребивавал като овчар и е отглеждал своите стада. Преместил се да живее в с. Мерхамли около 1860 г., като един от първите основатели на селото, но името на местността КелВълчув кедик е останала като връзка със старите родови корени от Доганхисар. В село Доганхисар останал да живее само първородният му син – баща ми Коста Вълчев Пандъров, а другите му братя и сестри останали в с. Мерхамли. За живота на дядо Кел Вълчо, изпълнен с борба и за жестоко то му убийство от турците на 13.07.1913 г. в с.Мерхамли ще ти разправам в друг разказ.

Тука, до КелВълчув кедик е Янкувица, гориста местност с грамадни купчини от камъни и останки от много отдавнашно СТАРО СЕЛИЩЕ (до местността Янкувица), още от времето на траките.

Не се знае кога е било обитавано СТАРО СЕЛИЩЕ и защо е изоставено, дали е съществувало преди СЕЛИЩЕТО (срещу Маркова чука) или са били населени едно-

беше на възрастта на внука си?

– Слушай Вълче, сега ще ти разкажа за СЕЛИЩЕТО, да запомниш всичко точно и по-добно, защото само един Господ знае кога ще дойде ред и истината за тези места ще бъде намерена. Това мое родно село – Доганхисар е много старо, населено е от векове, там са се раждали, там са живели не само до девето коляно, ами и девет пъти по девет поколения да сложиш, пак няма да стигнат, защото са живели там много години по-напред, днес никой не може да каже точно колко...

Предците ни, тези стари отдавнашни български герои устоявали на времето и чуждите нашествия и издигали изпод руините от пепелища нови домове, оцелявали и укрепвали, защото носели несломимата силата на българския дух в кръвта си.

СЕЛИЩЕТО (срещу Маркова чука) в моите родни земи е най-старото поселище в което някога са живели траките. До ден днешен, никой не знае траките дали са се слели или са били прогонени от новите му обитатели славяните. Те достигнали до бреговете на Беломорието по времето на император Юстиниан I (527 г. – 565 г.) и се установили на това място, което останало запомнено като „СЕЛИЩЕТО“ към средата на 6 век и началото на 7 век.

– Ей тука ли е СЕЛИЩЕТО (срещу Маркова чука)?

– Не, не не е тука мястото – отсече дядо

Вълчо и затърка по пясъка с върха на бастуна си.

– Малко по-насака(по-нататък) е СЕЛИЩЕТО – и той направи малка вдлъбнатина и продължи:

Тука е точното място на СЕЛИЩЕТО (срещу Маркова чука), на около 2–3 км западно от днешното село Доганхисар. Ние наричахме тази местност Сиврията, точно срещу Турската чука, отгатык Малка река – на пътя за с. Ходжкьой – с. Каракая – Гюмюрджина. Пресича се Малката река и се навлиза в местността Сиврията, мястото ще познаеш по грамадите от камъни, разположени в нивите.

Всички хора в нашето село знаеха, а и днес се вижда добре, че на това място наречено СЕЛИЩЕТО е имало старо неукрепено древно поселище. В землището на Гаргарашкина падина някога е кипял живот и е черпел животворна сила от водите на реките Адъдереси и Гаргарашка. В СЕЛИЩЕТО се намира чешмата Самбашовка, наблизо са Сюлевите извори, вградени като стерни. Останки от гробищата на СЕЛИЩЕТО стоят вдясно, до река Гаргарашка.

Равнинните работни площи се наричат Адъта,а в южната ѝ страна се намира чешмата Пелтечка. В близост до нея са Пелтековия йегъл, Аймановия йегъл, Делигьоргювия йегъл – към с. Каракая. Краят на местността Адъта се простира до река Адъдереси, в която ловяхме риба мряна и сладки речни раци.

След като се пресече реката се навлиза в ходжакьойското землище. Тук наблизо са Калояновите йегъле наследени от синът му

– Стоян Кехая. Тука се намира бърчината Сиврията, обрасла със зеленикова гора. Точно срещу нея се намира Турската чука, към която са йегълето на Караматюеве. Отгатык Турската чука, зад река Адъдереси е Грушиловият йегъл, от северната му страна е местността Кюплюджа (кюп – голяма глинена делва) и чешмата Кюплюджа. В тази местност при оране често се откриваха глинени делви от старо време.

Ти ще попиташ:

„Но, докога е съществувало СЕЛИЩЕТО (срещу Маркова чука) на това му място и защо е било то изоставено?“

– Дали причината е поради военно нашествие или пожар, епидемия или друго обстоятелство? – Не е известно...

От дедите си знаем, че животът е продължил и след като е било изоставено, а може би и разрушено, СЕЛИЩЕТО се е пренесло на друго място – в района на СТАРО (МАЛЪК) ДОГАНХИСАР. Точното време на това изместване също не е известно, но времето на това поселение е не по-късно от 8 век.

(1*) (СТАРО) или (МАЛЪК) ДОГАНХИСАР се отнасят за едно и също място – селището близо до Липовица и могилата Гробът. Билото на Липовица е обрасло със стара смесена гора.

Продължава в следващия брой

КОЛЕДНИ ПОДАРЪЦИ ОТ ДЕЦА В ХАСКОВО ЗА ДЕЦА ОТ БЪЛГАРСКИТЕ НЕДЕЛНИ УЧИЛИЩА В ОДРИН И ИСТАНБУЛ

Със съдействието на читалище „Тракия 2008“ и Тракийското дружество „Георги Сапунаров“ в Хасково, деца от ОУ „Христа Смирненски“ изработиха коледни подаръци за децата в неделните училища в Одрин и Истанбул.

Децата в Хасково споделят, че основният им мотив за изработването на подаръците е да зарадват своите връстници в съседна Турция.

По време на посещението си в тракийския клуб децата предложиха на Кирил Сарджев, председателя на ТД Георги Сапунаров, да съдейства пред ръководствата на двете училища в Турция за сключване на договор за взаимно сътрудничество, взаимни гостувания, обмяна на опит и др.

Кулинарна тракийска изложба в Хасково

Кулинарна изложба организираха читалище „Тракия 2008“ и Тракийското дружество „Георги Сапунаров“ в Хасково по случай християнския празник Игнажден.

Коледни пити и погачи, тракийска баница с ориз, зелник, мекици, постни сърми, ястия с нахут и фасул, пресни и сушени плодове и най-разнообразни десерти бяха подредени на празнично украсените Всички те са традиционни храни в Тракия.

Председателят на Тракийското дружество Кирил Сарджев и разказа за традициите в българските домове в навечерието на Рождество Христово.

Председателят на читалищното настоятелство инж. Димитрийка Христова поздрави присъстващите с настъпващите Коледни и Новогодишни празници. Журито награди сръчните майсторки в кухнята.

Интерес към изложбата прояви и пристигналата в Хасково Ана

Распер от Швеция. Гостенката пък разказа за празника Св. Лучия, честван като ден на светлината във всички северни европейски страни – Дания, Швеция, Норвегия и Финландия. Шведите са избрали в деня на светицата да започват да се подготвят за Коледа.

ПЪРВО МЯСТО ЗА ТД „ЛАЗО ЛАЗОВ“ В КУЛИНАРНИЯ КОЛЕДЕН БАЗАР, ОРГАНИЗИРАН ОТ ОБЩИНА СРЕДЕЦ

Коледна кулинарна изложба в Казанлък

РАДОСТИНА ПРАМАТАРОВА

На 22 декември 2022 година, ТД „Лазо Лазов“

с председател Божанка Николова участва в кулинарния Коледен базар, организиран от Об-

щина Средец.

Благодарение на сръчните ръце на тракийки и лично на председателката, дружеството завоюва първо място в кулинарния Коледен базар. Красивите и вкусни изделия привлякоха много посетители, които имаха възможност и да ги дегустират.

ТРАКИЙЦИ ПОЧЕТОХА 178-АТА ГОДИШНИНА ОТ РОЖДЕНИЕТО НА СВОЯ ПАТРОН КАПИТАН ПЕТКО ВОЙВОДА

■ В знак на признателност и почит към делото и живота на бележития българин, членове и симпатизанти на тракийско дружество „Тракийско сърце“, Кърджали, поднесоха венци и цветя пред неговия бюст-паметник в центъра на града.

■ Тракийци от ТД „Тракия-1922“ в Кривопаланка, поднесоха цветя пред паметника на Войводата в града и честваха 100-годишнина от създаването на дружеството.

■ По повод 178 години от рождението на Капитан Петко Войвода ТД „Георги Сапунаров“ и НЧ „Тракия – 2008“ със съдействието на Община Хасково организираха празничен концерт под мотото „Коледен звън от Тракия“ с участието на Представителен ансамбъл за народни песни и танци „Китна Тракия“, ТК „Воденица“, ДТС „Пъстрица“ и Школа по народно и поп пеене „До минор“. Гости на концерта бяха представители от Генералното консулство на България в Одрин

■ Тракийци от Стара Загора и региона (Тракийско дружество „Фере“, с. Ракитница и Тракийско дружество с. Дъбово) проведоха регионална среща. Началото започна с едноминутно мълчание в памет на голямата тракийка, почетен гражданин на Стара Загора и почетен председател на ТД „Одринска епопея“ в Стара Загора – Петра Мечева. Поднесени бяха цветя пред паметника на Капитан Петко войвода в парк „Тракия“. Срещата продължи с тържество, по време на което председателят на ТД „Одринска епопея“ в Стара Загора направи обзор на изтичащата 2022 г., поздрави присъстващите и връчи на юбилярите - календар и абонамент за вестник „Тракия“. Тържеството продължи с изпълнения на Представителния женски народен хор при дружеството.

■ Пред паметника на славния български войвода, наречен още приживе спасителят на Хасково, цветя на признателност поднесоха десетки деца, кметът на Община Хасково Станислав Дечев, председателят на ТД „Георги Сапунаров“ Кирил Сарджев, Анета Георгиева – секретар на НЧ „Тракия – 2008“, Хубен Стефанов, член на редколегиата на в. „Тракия“, тракийци, граждани и гости на града

■ Тракийско дружество „Тракия“ - Свиленград отбеляза 178 години от рождението на Капитан Петко войвода с поднасяне на венец пред паметника на Войводата на едноименния ГКПП и продължи с тържество в ресторант „Марица“. Тържеството започна с популярната песен за Капитан Петко войвода. Слово за неговия житейски път и приветствие към тракийци произнесе Василка Вангелова, председател на дружеството. Тя поздрави всички дейни тракийци и дарители, оказали помощ на хората от наводнените села в Карловско, с пожелание за Весела Коледа и Щастлива Нова година. Тържеството продължи с изпълнение на народни песни от малката тракийка Виктория и групата за народни песни с ръководител г-жа Порязова

ОПЕРАЦИЯ „ЖЕЗЪЛ”: ОПАСНАТА ИГРА НА БОЙКО БОРИСОВ С ТРАНСАТЛАНТИЧЕСКИЯ АВТОКЕФАЛИЗЪМ

ВАСИЛИАННА МЕРХЕБ

Продължение от миналия брой

Украинският „Томос’19“ по своя генезис е георелигиозен проект, имащ дестабилизираща функция в светско и църковно направление и ако геополитическата му цел е откъсване на Украйна от духовните връзки с Русия, то в дълбочина се открива по-опасната георелигиозна цел за вселенски разкол, което по своему се явява диверсия срещу Православието, където мишена се оказва всяка една Поместна Църква.

Ударът по каноничната УПЦ е без съмнение пряк удар по РПЦ, тъй като двете Църкви са неотменимо духовно свързани, защото исторически става дума за един народ и една вяра и свята Купел: „*Както е невъзможно да се раздели Пресветата Троица, Отец, Син и Свети Дух, Един Бог, така е невъзможно да се разделят Русия, Украйна и Беларус. Те заедно са Светата Рус.*“ (св. преп. Лаврентий Черниговски).

Поради това напоследък в глобален план сме свидетели на една богоборческа тенденция, където политическата власт се опитва да диктува дневния ред на Църквата, без да съзнава колко опасни дела върши. Блаженейшият митрополит Онуфрий, оглавяващ каноничната УПЦ, от своя опит споделя:

„*Колко политици, колко политически системи съм виждал през живота си, които се обявяваха за много хуманистични и демократични – всички тях вече ги няма. Една политическа система се сменя с друга, но Божията истина е неопоклатима, така че Църквата не се променя. Те искат Църквата да се променя като политическите течения, но Църквата не може да се променя, защото Божията истина е една. Политическите лозунги се променят, но Божията истина не се променя.*“

Още преди да се появи зловредният „Томос’19“, а и след това, всеки опит за неговото легитимиране по света се е случвал под прякото наблюдение на САЩ, за което свидетелства създадения през 2013 г. към Държавния департамент „Отдел за религиозни и глобални въпроси“, впоследствие част от „Отдела за международна религиозна свобода“ на Департамента на САЩ, както и многобройните в годините посещения-свалки на високопоставени американски държавници „загрижени“ за Православието от ранга на Джо Байдън (римокатолик), настоящ президент на САЩ, Майк Помпео (протестант), държавен секретар в периода 2018-2021 г., Самюъл Браунбек (римокатолик), посланик на САЩ по въпросите на международната религиозна свобода в периода 2018-2021 г., на територията на Украйна, призналите антиканоничния „Томос’19“ Александрийска, Еладска и Кипърска Църкви, и други Поместни Църкви.

Настоящият разкол в Украйна датира от над 30 години, като новата разколническа „ПЦУ“ („Православна Църква на Украйна“), за която текстът на декларацията на ГЕРБ

лобира, е едно кухо държавно-политическо и напълно бутафорно откъм духовност формирание с около 80 манастира, 200 „монаси“ и 4500 „свещенослужители“ и празни плякосани храмове под ключ без богослужения след престъпното им заграване от каноничната УПЦ, като „ПЦУ“ не крие, че разчита на подкрепа както от тъмни олигархични кръгове, така и от криминалния ъндърграунд, за което свидетелства и присъствието на знаковия представител на украинската организирана престъпност с прозвище „Нарик“ (Александър Петровски) при връчването на „Томоса“ в Истанбул.

За сравнение, каноничната УПЦ е с многомилionenно паство, като е най-голямото вероизповедание в Украйна с над 200 манастира, близо 5000 монашестваци и над 10000 свещенослужители, с ежегодни Кръстни Ходове, като последният наброява внушителните 350-400 000 души, оглавявана от своя всенародно почитан и обичан каноничен предстоятел Блаженейшият Онуфрий, митрополит Киевски и на цяла Украйна, който в смирение съблюдава истинския монашески образ на благочестието и е духовен баща на украинския народ, благодатен архиерей вече над 32 години, който полагаемо е наричан от своите духовни чеда Авва.

Присъщо за безблагодатната „ПЦУ“ е, че тя се явява изцяло държавна структура, изповядваща националистически ценности, като наподобява етно-тоталитарна секта, за което свидетелства нейната символика: украинския тризъбец вместо Светия Кръст. Докато УПЦ възнася Слава Господу Исусу Христу, то „ПЦУ“ скандира „Слава Україні! Героям слава!“, възпявайки укронацисти като Степан Бандера, Симон Петлюра, Роман Шухевич. Това обяснява и практиката „ПЦУ“ вместо Боговдъхновеният „Символ верую“ да изпълнява националистическия химн на държавата, възхваляващ не Бога, а нацията.

Освен това креатурата „ПЦУ“ представлява псевдоцърковна и разколническа групировка, в чиито редици са поставени да се представят за духовници напълно цивилни и криминално проявени лица, доказани международни аферисти, хора които никога не са приемали свето кръщение и не са били православни християни, като някои от тях са „ръкополагани“ от анатемосани разколници и също некръстени. Поради това в общи линии „ПЦУ“ се явява една фейк-лъжецърква, в която някакви преоблечени персонажи разиграват инфернална клоунада в Божия дом.

Към момента в Украйна освен „ПЦУ“ има и още една разколническа групировка с лидер „патриарх“ „Филарет“ Денисенко, близо 100-годишен (вероятно Бог чака да се покае), анатемосан и отлъчен от Църквата през 1997 г., като въпросният „патриарх“ Денисенко оглавява Киевска лъжепатриаршия, носейки своето бяло було, и категорично не признава новопоявилите се и покровителстван от патр. Вар-

толомей глава-протагонист на конкурентната „ПЦУ“ „митрополит“ „Елифаний“ Думенко.

За по-голяма токсичност към духовната проказа в Украйна дава своя принос още едно формирание – активната униатска римокатолическа „църква“, която посредством своята хибридна дейност цели да отклони православните християни в Украйна от тяхната духовна идентичност. В общи линии тук става дума за конкуренция, т.е. борба между групировки, ползващи религиозни имена с цел придобиване на повече финансово-териториална и военно-политическа власт, обезкървявайки чрез узаконен рекет каноничната УПЦ.

Важно е да се отбележи, че канонично условие за предоставяне на автокефалия, което утвърдено в многовековната история на Църквата, е паството и клира с едно сърце и една уста, в духа на Христовата Любов, изрично да направят официално волеизявление пред цялата пълнота на Вселенската Църква, сиреч пред всички Поместни Църкви, и на тази основа чрез всеправославно съгласие или Всеправославен събор да бъде уважено тяхното искане. Към момента каноничната УПЦ никога не е искала подобно нещо от която и да било Поместна Църква по света, включително и от патр. Вартоломей, защото тя има каноничен Томос още от 1991 г., който гласи че УПЦ е със статут на широка автономия, напълно независима и самостоятелна в управлението си и при взимането на решения Църква, като има право да избира своя Предстоятел изцяло самостоятелно и да обгрижва духовно своята диаспора по света, назначавайки по своя преценка нейни клирици.

Свидетелство за каноничната изрядност на УПЦ е фактът, че тя над 30 години е в пълно Евхаристийно общение с целия православен свят, като още през 1992 г. самият патр. Вартоломей демонстрира своето признание спрямо УПЦ като единствено канонична и легитимна в Украйна. Неслучайно през 2014 г. във връзка с интронизацията на ползващия се с висок авторитет във всички Поместни Православни Църкви тогава новоизбран предстоятел митрополит Онуфрий, патр. Вартоломей подарява архиерейски жезъл, който щом е връчен от епископ на епископ е символно свидетелство за признаване на каноничната архиерейска власт на владика Онуфрий като предстоятел на УПЦ.

Оттогава до сега предстоятелят Блаженейшият митрополит Онуфрий носи своя нелек кръст години наред по трънливия път на тежки изпитания, тъй като УПЦ е подложена на невиджани агресивни репресии от местната и държавна власт чрез приемането на антицърковни закони, ежедневни изстъпления и нападения на неонацистки групировки и разколници, които по звероподобен начин пребиват и убиват духовници и миряни, загравват църковно имущество, оскверняват със сатанинска злорадост и разрушават по безобразен начин

стотици нейни храмове и манастири, като не спират да фабрикуват компромати срещу УПЦ. Докато Божият народ въпреки всичко това до ден днешен защитава своята Църква с мъченическа кръв и като истински християни хората са готови да отстояват своята принадлежност до смърт: „*защото вам е дарувано заради Христа не само да вярвате в Него, но и да страдате за Него*“ (Филип. 1:29). Всичко това показва, че властта се бори не за свободата на Украйна, а срещу Бога и каноничната УПЦ, която вече придоби всички белези на Църква-Мъченица, защото е подложена на гонения, напомнящи тези от първите векове!

Направи впечатление, че декларацията на ГЕРБ се случи малко след визитата на Бойко Борисов в Истанбул, където беше поканен по повод 130-годишния юбилей от полагането на Основния камък на Желязната църква „Св. Стефан“, като странно защо не беше поканена българска църковна делегация.

От включване на живо във фейсбук страницата на Бойко Борисов широката публика става свидетел как се оказва седнал на трона за почетни гости във видимо неудобната поза на полустартов клек, което по своему е уникално положение, предвид протокола.

В по-късна публикация на фейсбук стената на г-н Борисов прочетохме:

„*Руската агресия в европейска Украйна е брутален антихристиянски акт, който причинява огромно страдание на украинския народ. Това заявих по време на срещата си с Негово Всесветейшество Вселенския Патриарх Вартоломей I.*“

Г-н Борисов, тук отново се прокрадва усещането, че този текст не е плод на Вашето лично мнение, а се е случил под външна диктовка. Обективно погледнато, знаем че лично генералният секретар на НАТО Йенс Столтенберг призна, че войната е започнала през 2014 г., където НАТО и колективният запад водят прокси война на територията на Украйна като я употребяват за плацдарм срещу Русия. В същия ред на мисли свидетелстват думите на бившия германски канцлер Ангела Меркел, че Минските споразумения са подписани, не за да има мир, а за да се даде време на Украйна да бъде въоръжена и подготвена за военна конфронтация с Русия.

Това като християнин как го четете, кой се оказва агресорът в случая?

Никой не крие фактите, че още от 2012 г. в Украйна започва снабдяването с американски оръжия и следват серия обучения на украински бойци от военни командоси на САЩ, ЕС и Израел, в годините оттогава до сега на територията на цялата Украйна са построени многоетажни бункери по натовски образец, както и разкритата от Русия биотерористична мрежа от над 30 лаборатории, твърде вероятно причиняването на редица зарази, включително пандемията ковид-19, особено в нашия регион.

Ако Русия е действително агресор, защо над 5 милиона украински бежанци емигрират в Руската Федерация? Къде досега беше Европейският съд по правата на човека и защо световните политически лидери останаха глухи, слепи и неми във връзка с депозираните близо 6000 жалби на семейства от подложеното на геноцид население в Донбас от 2014 г. до сега? Тук става дума за десетки хиляди жертви, сред които военнопленници, стотици загинали невинни деца, майки, бащи, жени, старци, и всякаво мирно население, включително безследно изчезнали невръстни деца и хора, някои от които насилствено превърнати в донори за органи? Вече 8 години се извършват се военно-терористични обстрели със забранени касетъчни бомби „Град“, а отскоро и с американските HIMARS по жилищни сгради, болници, училища, театри, престъпно се унищожават тъй важната за живота инфраструктура, свидетелство за което е и извършеният военно-терористичен акт по взривяването на Кримския мост.

Да си спомним как озверели укрофашисти от „Правия сектор“ избиха в профсъюзния дом в Одеса на 02.05.2014 г. десетки напълно невинни цивилни украински граждани с помощта на наказателни отряди от типа на секретните американски и натовски „ескадрони на смъртта“ „Гладио“, подсилени от чуждестранни наемници, като извършиха чудовищна по своята жестокост интервенция за пречупване на украинския народ чрез всяване на страх, оставяйки след себе си препълнени морги и болници с осакатени и инвалидизирани няколко стотин души.

През същата 2014 г. се създава неонацистският полк „Азов“ за кървави репресии, легитимиран като част от държавната военна структура, който над 15 години прави етническо прочистване, избивайки мирното население на Украйна, за което свидетелстват множество безименни масови гробове. Въпросният батальон е вече част от законните военизирани структури, чиито членове са открити неонацисти, изповядващи неоезически култове, кланящи се в кървави жертвоприношения на езически идоли, които с демонична наслада опустошават, грабят и оскверняват православни храмове, неслучайно затова горят икони на своите богоборчески укрофашистки клади.

Вероятно Ви е известно, че същият полк „Азов“ в САЩ и Израел е обявяван за неонацистка групировка, пропагандираща открит антисемитизъм, а в Япония беше обявена за терористична организация, като негови предшественици се явяват ОУН (Организация на украинските националисти), УВА (Украинска въстаническа армия) и подобни нацистки структури с лидери Степан Бандера и Роман Шухевич, отговорни за избиването на над 100 000 души по особено жесток начин, включително поляци, евреи, украинци и руснаци.

Продължава на 8-а стр.

МЕДАЛ „КАП. ПЕТКО ВОЙВОДА“ С ЛЕНТА ПОЛУЧИ ЗА СТОГОДИШНИНАТА СИ ТРАКИЙСКОТО ДРУЖЕСТВО В КРУМОВГРАД

Най-високото отличие – медал „Кап. Петко войвода“ с лента, получи „Тракийско дружество 1922“ в Крумовград по повод 100-годишнината си от Съюза на тракийските дружества в България (СТДБ). Отличieto беше връчено на тържествено събрание, на което присъстваха членовете на Върховния комитет на СТДБ Ангел Коджаманов и Ангел Петров.

В словото си председателят Веселин Костов припомни накратко факти от вековната история на дружеството и подчерта активната дейност, която днес развиват членовете му. Той благодари и на кмета Себихан Мехмед за

помощта, която Община Крумовград оказва на организацията.

Ангел Петров прочете приветствие от председателя на СТДБ Красимир Премянов. „Убеден съм, че благодарение на традициите и енергията на дружеството в него ще има още много идеи, инициативи и събития. Дружеството Ви ще продължи да бъде средище на тракийци, които ще се чувстват у дома си и ще участват активно в съюзния организационен живот. Искам да благодаря на всички Вас, заради отговорността Ви да съхранявате безкористно паметта и силата на българската национална идентичност и да я предавате неот-

менно и от сърце“, се казва в поздравителния адрес на Премянов.

Веселин Костов благодари: „Изказвам увереност и същевременно искам да убедя Вас и чрез Вас централното ръководство, че този медал, който ни връчвате, ще бъде за нас освен оценка за нашата работа, но и стимул в бъдеще“.

Тракийци бяха поздравени за празника си от детска танцова група при ОДК, както и от певческите групи при Тракийското дружество и при Клуба на пенсионера. Вълнуващ рецитал по стихове на Ивайло Балабанов, посветени на тракийци, представи учителят Иван Кръстев.

УВАЖАЕМИ СЪГРАЖДАНИ, УВАЖАЕМИ ТРАКИЙЦИ

Крумовград са семействата Количеви, Башеви, Никови, Манолови, Кръпови, семействата на Димитър Георгиев, Кольо Гинев, Лефтерови и други, всичките от Манастир Гюмюрджийска околия и семейство Попилиеви от село Сачанлъ.

Тези родолюбиви българи от Западна Тракия през далечната 1922 г. на 15 август учредяват Дружество „Тракия“ в Крумовград, чиито наследници сме ние сега техните потомци.

Дружеството е едно от първите в Кърджалийска област и е единственото, което в продължение на 100 години пази своята реликва – първото знаме на организацията.

Дружеството не разполага със списък на учредителите, както и с първите председатели на Дружество „Тракия“. Знае се, че председател на тракийското дружество е бил Ангел Иванов Ангелов през 60-те години. След него най-дългогодишен председател е Иван Стойчев Мамирев. През време на неговото председателство дружеството разгръща активна дейност. Сформиран е Тракийски хор с ръководител Кера Стоева, който активно участва и печели много награди на национално ниво.

През 1997 г. по решение на БКП дейността на Тракийските дружества се прекратява и всички активни и пасиви на дружеството заедно със сградния фонд и документацията е предадена на Отечествения фронт, която впоследствие е унищожена или погубена.

След Иван Мамирев последователно председатели на Дружеството са били Ангел Киров Шенков и Ангел Илиев Александров.

На проведеното през 2006 г. отчетно-изборно събрание за

председател бе избран Веселин Костов.

През този период Дружеството разгръна активна дейност. Възстанови певческата група с ръководител г-жа Недка Онова.

Ръководството на Дружеството съзнава, че без активното участие на Тракийската група в организирания национални тракийски събори в Стара Загора, Илиева нива, Маджарово, Славейново, Петрова нива, Ямбол и във всички мероприятия на общинско ниво дружеството нямаше да има тази известност. Ето защо, още веднъж изказвам благодарност към състава на певческата група и най-вече към г-жа Онова.

Държа да подчертая, че за участието ни на всички национални събори разходите по транспорта бяха осигурени от г-жа Себихан Мехмед, кмет на община Крумовград, за което ѝ благодарим. Искрено вярвам, че и напред ще имаме нейната подкрепа.

Уверявам Ви, че членовете на Дружеството, както и ръководството ще продължат да работят за съхраняването на традициите на нашите предшественици, ще обогатим дейността си и ще се стремим да привличаме все повече хора за нашата благородна цел за осъществяване на девиза „Тракия без граници“.

Да ни е честит 100-годишния юбилей на всички. Да бъдем здрави и достойни наследници на Тракийската кауза.

Благодаря за вниманието. 19.12.2022 г.

Докладчик: Веселин Костов

гр. Крумовград Председател на Дружество

„Тракия“ Крумовград

Честито!

Централното ръководство на Съюза на тракийските дружества в България и редакционната колегия на вестник „Тракия“ честити на рождениците на Съюза през месец януари:

Димчо Апостолов – Карнобат.....3 януари 1944 г.
Златко Попчев – Шумен5 януари 1941 г.
Емилия-Боряна Славкова.....5 януари 1943 г.
Николай Хаджиев – Стара Загора.....19 януари 1979 г.
Недялка Любенова – Любимец.....19 януари 1960 г.
Лазар Налбантов – Бургас.....25 януари 1986 г.
Светла Славова – Димитровград25 януари 1978 г.
Красимир Премянов – София.....27 януари 1955 г.
Ваня Стоянова – София.....28 януари 1961 г.
Хайгашот Агасян – София.....28 януари 1957 г.
Диляна Сивенова – Карнобат29 януари

За мен е удоволствие да открия настоящото тържество по повод честването на 100-годишнината от създаването на дружество „Тракия – 1922“ и 178 години от рождението на патрона на тракийската организация – Капитан Петко Войвода – закрилник и защитник на поробеното население в Тракия и Родопите.

Тракийското движение в България от възникването му през 1896 г. в град Варна и до днес неотклонно следва чл. 1 от Устава си да работи в съответствие с новите задачи и изисквания на времето, което гласи, че СТДБ е независимо, непартийно, неправителствено, обществено-патриотично сдружение, което работи за:

- Да съхранява, развива и предава на поколенията историческата истина за тракийския въпрос и неговото решение;

- Да организира и развива обществено, исторически, културно-просветни и художествено творчески дейности, свързани с тракийското минало и наследство;

- Да популяризира българските традиции, празници и обичаи;

- Да възпитава в патриотичен дух младото поколение на България

Тези основни цели се стремим да изпълняваме и ние, членовете и симпатизантите на дружеството ни съобразно нашите сили и възможности.

След подписването на Ньойския мирен договор на 27 ноември 1919 г. и подписаната Конвенция между България и Гърция относно свободата за емиграция на малцинствата, двете страни признават правото на своите поданици от етническите малцинства по вяра и език да се разселват свободно в техните територии.

Гръцките власти, нарушавайки доброволността на подписаната конвенция прилагат най-жестоки и недопустими начини за изгонване на българското население от Западна Тракия. Такава е участта и трагедията на българските села Доган Хисар, Сачанлъ Манастир и много други.

Пристигналите от Западна Тракия бежанци се настаняват в селата Стражица, Влечугово, Казак, Данаилово, Гулийка, Сливарка, Рогач, Каменка, Полковник Желязово и др.

Първите заселници в Кру-

ТРАКИЯ – Орган на Съюза на тракийските дружества в България – София 1000, ул. „Стефан Караджа“ 7-А, тел.: 02/987 48 96 Печат: НЮЗПРИНТ ЕООД

Абонирайте се!

Каталоген номер

759

Издава: Върховният комитет

Редакционна колегия: Главен редактор д-р Ваня ИВАНОВА, чл.-кор. на БАН проф. Васил ПРОДАНОВ, чл. кор. на БАН Иван ГРАНИТСКИ, д-р Динко СТРАНКИ, Мария БОЖКОВА, Хубен СТЕФАНОВ; Тодор КОРУЕВ Дизайн: Мария БУДЕВА; e-mail: stdb_sofia@abv.bg; факс: 02/987 57 53

БАНКОВА СМЕТКА
СТДБ (за вестника)

IBAN: BG34STSA93000001682816 BIC:STSABGSGF
Банка ДСК ЕАД, клон 1, ул. „Княз Ал. Батенберг“ – София 1000

КОРЕСПОНДЕНТИ: Недка ГОСПОДИНОВА (Перник) – 076/60 13 67; Димитринка СМОЛЕВА (София) – 02/412 12 36, 0886 746 044; Златка Янева (Сливен) – 0897601560; Анета Георгиева (Хасково) – 0894 044 420; Веска Ламбова (Шумен) – 0877 71 85 03; Мария ИВАНОВА (Ямбол) – 046/66 35 40

Изпращайте текстове не по-дълги от 4 стандартни машинописни страници (1800 знака). Хонорари за публикуването им не се дават.

ОПЕРАЦИЯ „ЖЕЗЪЛ“: ОПАСНАТА ИГРА НА БОЙКО БОРИСОВ С ТРАНСАТЛАНТИЧЕСКИЯ АВТОКЕФАЛИЗЪМ

Продължение от 6-а стр.

На първо място стартиралата през 2014 г. война на територията на Донбас в Донецка и Луганска област в същината си е религиозна, за което свидетелстват престъпленията на украинската власт в годините посредством ежедневни обстрели и множеството бомбардировки срещу манастири и храмове, включително с бомби, имащи надпис „Смърт на православните!“, убийства, отвлечения и обиските на духовници и миряни. Важна подробност – всичко това е извършвано от украинци срещу украински граждани.

Тук отново като християнин Ви питаме кой е агресорът в случая и за каква братоубийствена война и руска агресия става дума?

За тези 8 години православните християни, които са платили с мъченическа кръв живота си в Украйна са с численост без аналог по света и техните имена са записани със златни букви на Небесата. Страшното тук е, че са избивани от свои сънародници по нареждане на управляваните отвън украински правителства. Някои от тези хора са пострадали по особено жесток начин, умирайки в тежки мъки и болезнена агония, ставайки жертви на сатанински ритуали, като например в т. нар. „Библиотека“ в Мариупол. За каква братоубийствена война можем да говорим, след като в по-голямата си численост взетите в плен украински военни се оказват действащи сатанисти, покланящи се на мамона в изградени полеви капища и върху телата им трудно се намира чисто място без изрисувани татуировки с нацистка символика, такива хора не са и няма как да бъдат братя на православните християни в Украйна.

От 2014 г. насам украинската власт е представлявана от проамерикански майданни марионетни правителства, дошли чрез кървав преврат, под управлението сякаш на укро-райх, който е на път да превърне неонацистките факелни шествия и гей-паради в ежедневие в държавата. Става дума за правителства, оглавявани от хора, които не са кръщавани в православната вяра – баптистът Александър Турчинов, временният украински президент след „евромайдана“, униатите Арсений Яценюк, бивш премиер, Андрей Парубий, бивш председател на Върховната рада, настоящият президент евреин Владимир Зеленски, които имат пряко участие във военно-терористичния преврат в държавата.

Неслучайно обявените цели на стартиралата Специална военна операция (СВО) са денацификация и демилитаризация, като в допълнение допринесоха неизпълнението на Минските съглашения от страна на Украйна и лавината без аналог в световната история от стотици необосновани санкции срещу Русия от САЩ, ЕС и други държави от Запада. Очевидно трансат-

лантическият елит се е втурнал с кървави ръце да зида „църквата“ на антихриста, като тази конструкция е обречена да претърпи процеса на неизбежна деавтокефализация.

Да се върнем на Вашите фейсбук постове от Истанбул, където четем:

„За мен беше огромна чест, че Негово Всесветейшество Вартоломей, който стои на Трона на Св. Андрей, определи срещу него да застана на най-високото място в Православната църква – на Трона на някогашните императори на Източната Римска (Византийска) империя – точно аз. Тази чест ми беше оказана от патриарх Вартоломей I заради работата ми в името на православието.“

Предвид несвойствения за г-н Борисов църковен изказ в тези постове, отново се натрапва усещането за получен готов текст от някой съмнителен съветник, който опитва да изфабрикува несъстоятелни легенди и митове, злоупотребявайки с доверието на г-н Борисов. Всичко това поражда редица въпроси и налага въпиюща разстановка в няколко направления.

В исторически план твърдението на г-н Борисов за оказана висока чест, понеже бил поставен на императорски трон, е нелепа лъжа, тъй като императорите, които са участвали в богослужение в присъствието на вселенски патриарх датират в периода до 1453 г., т.е. 15 век, преди падането на Константинопол под Османско владичество. По това време богослуженията са били извършвани предимно във всеизвестния патриаршески храм Св. София, за което свидетелстват всички църковно-исторически извори, като последният вселенски патриарх преди 1453 г. е бил Григорий III, по чието време е управлявал византийския император Константин XI Палеолог.

Предпразничното вечерно богослужение, на което е поканен г-н Борисов, се извършва на територията на храм „Св. Георги“, изпълняващ функцията на патриаршески от 17 век насам, т.е. цели два века по-късно той стартира като патриаршески, в период когато Църквата се е намирала в друг богослужебен режим, тъй като император не е съществувал, защото Византия е паднала под османска власт. Така че версията за това, че Бойко Борисов е бил поставен на императорския трон е неправдоподобна със силата на пълната историческа категоричност. От позитивна гледна точка това донякъде е типичният Борисов „късмет“, предвид факта че се оказва възседнал една обикновена символична тронна седалка, която ако бе действително императорски трон, ситуацията директно би влязла в графата протоколна катастрофа, понеже християните, ако не колене за молитва в храма, предимно стоят прави.

Действително към момента в богослужебната практика на Светата, Вселенска, Съборна и Апо-

толска Църква съществува обичай държавници и видни хора, дали своя принос за Църквата да бъдат удостоявани с високо признание и чест да застават на определите за това почетни тронове, включително императорски. Например, в сърцето на православния свят, в Градината на Царицата Небесна Света Гора – Атон през 2016 г. от името на Свещения Кинопис, представляващ всички 20 Манастира, е присъствал да присъства на тържествени богослужения държавникът Владимир Путин (на който г-н Борисов в приятелски жест дари едно от любимите на сърцето му каракачански кучета) в качеството му на президент на Руската Федерация, кръстен в свещената Купел на най-голямата по численост в света Поместна Православна Църква.

За сравнение, архивните свидетелства онагледяват как въпреки предстоящите, типични за Светогорските манастири тържествени дълговеменни Богослужения, които надвишават половин денонощие, президентът Путин стои непрекъснато в напълно съответстваща за мястото и богослужението изправена позиция.

По-нататък в следващ фейсбук пост на г-н Борисов от Истанбул се чете:

„Днес, на Тронния празник на първопрестолната Вселенска Патриаршия, който се чества в деня на основателя на Христовата Църква

в Града на Босфора – Св. Апостол Андрей Първозвани, Негово Всесветейшество Вселенският патриарх Вартоломей I отслужи тържествената Св. Божествена литургия.

За мен е огромна чест, че Негово Всесветейшество избра да възглави празничното богослужение с поднесения му вчера от мен Първосветителски жезъл. Този дар е в чест на дадения от Негово Всесветейшество каноничен Томос за автокефалия на Православната църква на Украйна, която е единствена духовна опора на жертвите на кремълската война срещу православните украински събратя.“

Тук изглежда отново г-н Борисов попада в капана на постановъчна сцена, спекулираща с Неговото простосърдечие. При споменаването на „първопрестолна Църква“, е налично невярно твърдение, тъй като понятието първопрестолен се използва на регионално ниво, в рамките на една Поместна Църква – за града, в който пребивава нейният глава. Този термин не може да се използва на всеправославно ниво, защото между Поместните Църкви няма първопрестолна, макар че в исторически план такава без съмнение е Йерусалимската Църква.

Тук сме принудени отново да попитаме: кой Ви препоръча да благодарите на вселенския патриарх за това, че същият бил дарил „Томос“, с неканоничен статут, продиктуван от чужди на Църква-

та геополитически интереси, касаещ пряко не някой друг, а УПЦ и нейните канонични архиереи, при положение че сте политически, а не църковен лидер, и сте представител на друга държава?

Прочитът на тази ситуация не може да бъде друг, освен че това нанася сериозна имиджова щета лично за Бойко Борисов и партия ГЕРБ, продиктувана от определено неблагоприятни консултанти.

Г-н Борисов, споменавате за подарен от Вас жезъл на патр. Вартоломей, който е символ на небесно-земна власт, но сам по себе си той няма никаква стойност, ако е в ръцете на човек, който не изпълнява Божия закон, защото Божията правда е духовен меч, разсичащ всеки златен жезъл на нечестие, воюващ срещу Христос.

С жезъл:

– римските папи изпадат в неедна ерес, довела до разкола от 1054 г.

– римските папи „благословят“ кървавите Кръстоносни походи, по време на които са избити и множество монаси на Света Гора, сред които светите 26 Зографски Мъченици, като тогава Самата Пресвета Богородица предупреждава монасите, че „враговете Ми и враговете на Моя Син са вече близо“.

– вселенска патриаршия е управлявана от множество еретици, сред които ересарсите Македоний, хулител на Светия Дух, Несторий, основател на Несторианската ерес, хулител на Христос, арианстващи, иконоборци.

– римопапистите подлагат св. св. Кирил и Методий и техните свети ученици на гонения и мъчения

– Българската Православна Църква е понижена през 1018 г. от Патриаршия в Охридска Архиепископия, а през 1767 г. е унищожена по настояване на вселенския патриарх Самуил Ханджери.

– същата вселенска патриаршия, управлявана от нейния местоблюстител митр. Доротей (Мамелис) престъпно ощетява България по нечуван в човешката история начин, като през 1919–1920 г. продава антиканонично на Сърбия за златни пендари – 1,5 млн. франка – изконно българските църковни земи в Македония, като впоследствие народът и духовенството е бил обезличаван в кървави реки.

– под организацията и ръководството на Серския владика Апостол през 1913 г. брутално са изколени по чудовищен начин българите в Серес – мъже, жени, деца и старци, като преди това са задържани в статите и мазето на Серската гимназия, която се превръща в своеобразен концентрационен лагер.

– вселенска патриаршия начело с Антим VI (Йоанидис) обявява БПЦ за схизматици през 1872 г., като заради фанариотските интереси на вселенска патриаршия сме били принудително над 70 години с наложена схизма, която беше вдигната едва през 1945 г. с помощта на Руската Православна Църква.

Продължава в следващия брой